

У животу, али и у фудбалу, увијек се преплићу радост и туга. Радост замјењује тугу, туга замјењује радост. Садашњи тренер Борца Момчило Спасојевић о фудбалу је све научио у Партизану, а животни и спортски пут га је довео у Бању Луку. У клубу са Градског стадиона је остварио изузетно успјешну каријеру, да би свој тренерски деби, тако је одредила фудбалска судбина, имао управо против својих "црно-бијелих", званичног шампиона Југославије.

Послије тренерске премијере Спасојевић је био и радостан и тужан. Радостан јер је његов тренерски деби на клупи Борца био више него успјешан, тужан, што је његов Партизан напустио Бању Луку празних шака. Али, у фудбалу нема сентименталности.

Чудна је то била премијерна утакмица новог шампионата. Партизан је играо, стварао шансе, Борац се бранио, али и постигао два гола, освојио вриједне бодове.

Док су још пристизали гледаоци на стадион, а био је већ дупке пун, "сијевнуо" је фудбалски гром, Борац је већ у четвртном минуту, на радост бројних симпатизера, дошао у вођство. На средини терена за лопту су се борили Видачак и Пауновић, да би овај други пао као "покошен". Судија Рауш само је показао да се игра настави, па је лопту прихватио Трифуновић. Он ју је олако предао Гавриловићу, а овај одмах прослиједио до Кресе. Везиста Борца је мајсторски, баш мајсторски, иза леђа послао лопту до Вујковића. Поред тренера Спасојевића још један дебитант у Борцу, нашао се изненада сам на "брисаном простору". Прихватио је лопту на лијевој страни, а када му је Борота,

немајући куд, кренуо у сусрет, десном ногом и крај истрчалог голмана Партизана погодио је шампионску мрежу.

На августовском, за то добра године, прохладном и кишовитом Градском стадиону, никоме више није било хладно. Погодак Вујковића све их је "загријао", али и силно обрадовао.

Овај, неочекивани погодак, није уздрмао шампиона, штавише, као да га је то вођство домаћина још више расрдило. У десет минута Бањолучани су били миљеници среће јер су "црно-бијели" погодили пречку и стативу. Прво је ново појачање Партизана Пауновић, који је стигао из крагујевачког Радничког, у осмом минуту, уздрмао мјесто гдје се спајају пречка и статива. Центарфор гостију, иако је испред себе имао тројицу, четворицу противничких играча, одлучио се изненада на ударац, лопта је, на његову несрећу, погодила сами спој пречке и стативе и одбила се на неких шест-седам метара, а онда ју је Видачак одбио далеко у поље.

Други шампионски удар, у 14. минуту, такође је завршио на стативи. Била је то одлична комбинација Козића и Трифуновића. Овај посљедњи, искоса са ивице шеснаестерца, одлично је заврнуо лопту на другу стативу, Стојковић је ударцем главом покушао да савлада Ђулића и савладао га је, али је његову мрежу спасила десна статива.

Послије та два малера Београђана утакмица је добила на жестини. Почело се играти знатно оштрије. Након једног дуела Ђуровића и Бајагиловића, стандардни првотимац Партизана се понио крајње неспортски. Док је фудбалер Борца лежао на земљи, он га је ударио, судија Рауш, иако је био веома близу мјеста догађаја, само је прстом запријетио играчу Партизана, умјесто да га пошаље у свлачионицу. Оно што није урадио, а требало је, учинио је тренер Београђана, искусни Калоперовић. Замијенио је Ђуровића, а у игру убацио Грубјеша. Био је то мудар потез јер је бек Партизана потпуно изгубио живце и да је остао у игри, сигурно би зарадио и црвени картон. Али, била је то фудбалска лекција Калоперовића Ђуровићу и – судији Раушу.

Како је одбрана Београђана погријешила на почетку меча, исто је поновила и у 27. минуту. Ђулафић је прихватио једну поклон-лопту, а онда у "ватру убацио" Кресу. Омалени везиста се нашао тачно на оном мјесту на којем је Вујковић у четвртм минуту довео свој тим у вођство. И овог пута Борота је кренуо са свог гола, закачио је мало лопту, која је кренула ка празној мрежи, Томић је био бржи од Цетине и отклонио

опасност исред своје мреже.

У финишу првих 45 минута могло је бити 1:1. Стопостотну прилику имао је Грубјешић, захватио је лопту главом, али је Ђулић сјајном интервенцијом сачувао свој гол и измамио аплаузе на отвореној сцени.

Наставак сусрета почео је ураганским нападима шампиона. Играло се углавном на половини Борца, чија је одбрана била на великим искушењима и сабијена у "мишју рупу".

Послије једног центаршута Пејовића настала је велика гужва у шеснаестерцу домаћина, чији играчи једноставно никако нису успијевали да избаце лопту. Она се откотрљала до Завишића, којег руше Кресо и Вујковић. Судија Рауш је само показао да се игра настави и на себе навукао гњев и фудбалера и навијача Партизана, који су тражили једанаестерац. Да је дјелилац правде показао на 11 метара, руку на срце, не би погријешио.

Утакмица је била изузетно интересна и била је једна од најбољих у историји нашег клуба. Утакмица је била изузетно интересна и била је једна од најбољих у историји нашег клуба. Утакмица је била изузетно интересна и била је једна од најбољих у историји нашег клуба.